

Močerad Močo potuje

Dixie sedi v svojem avtu in oba potrpežljivo čakata gospodično, ki se spet obira po hiši, namesto da bi prišla za volan in ju končno odpeljala na težko pričakovani izlet do pravljичne hiške.

"Očitno je spet nekaj pozabila. Upam le, da je vzela s seboj mojo konzervo in tudi posodo z vodo, da se bom lahko odžejala, ko bomo blodili sem in tja," v prtljajniku tuhta psička.

Avto počiva in si nabira svežih moči, saj ve, da bo kmalu spet zarohnel in poskočno zapeljal čez drn in strn. Ves teden je mirno preživel v prijetno hladni garaži, zato mu je zdaj na razbeljenem soncu pred hišo že močno vroče. Avtomobili so pač navajeni na vročino, mraz, sneg in mokroto, zato se niti on ne pritožuje, ampak mirno čaka, da bo gospodična slednjič zagnala motor.

Po nekaj minutah, ki so se pitbulki zdele dolge kot večnost, se vendarle prikaže na dvorišču. V rokah drži košaro, iz nje pa tako božansko diši, da se kužki nehote pocedijo debele sline.

"Presenečenje! Odločila sem se, da bova tokrat odpotovali v Trento prek Kranjske Gore in Vršiča. Da med dolgo potjo ne bova umrli od lakote, pa si bova vmes privoščili piknik. Fino, kajne!?" razpreda dekle, medtem ko seda v avto.

Cilju naproti

Po avtocesti drvi vse polno avtomobilov, tovornjakov in tudi motorjev, saj si za konec tedna očitno vsi želijo nekam odpotovati. Dixiejin avto tu in tam prehiti počasnejše vozilo. Spretno vija med tovornjaki in si utira pot mimo Postojne, Vrhnike, Ljubljane in Bleda. Tudi Kranjsko Goro gladko prevozi, saj si je voznica zamislila postanek šele ob Zelencih. Komaj pa je za sabo pustil vas Podkoren, je gospodična zavrla in ga usmerila na lično parkirišče pred okrepčevalnico z najboljšimi jurčki na svetu, od koder vodi steza do smaragdno zelenega jezercja, ki je ime dobilo prav po žlahtni zeleni barvi.

Gospodična in psička sta se po gozdni poti podvizali k vodi. Na obrežju sredi sočne trave je dekle prekrila tla s ponjavo in nanjo zložila dobrote iz košare: sir, polnozrnat kruh, jogurt, čokolado, sadni sok in breskve zase, za Dixie pa prgišče

pasjih briketov in veliko skodelo vode. O, kako sta obe uživali v jedači in pijači! Tako sta se namalicali in napojili, da sta kar pokali po šivih. Ni minilo dolgo, ko sta blaženo dremali na večernem soncu.

Prav v tistem je h gospodičnini košari prilezlo zelo zanimivo bitjece. Oblečeno v črno gladko kožo, okrašeno z vpadljivo rumenimi lisami, se je sprva le radovedno muzalo okoli koša, zatem pa se je opogumilo in splezalo navzgor vse do vrha, kjer mu je zmanjkalo tal pod nogami, kar je vodilo v trd pristanek na dnu košare.

"Ups, tole je pa nerodnost brez primere. Le kako se bom izkopal iz te godlje?" je zaskrbelo pisane-ga močerada. Ja, prav on je padel v košaro in zdaj čakal pametnega navdiha, da se izvleče iz nje.

U Pravljičariji

Pravi trenutek je napočil šele v Zadnji dolini pod Triglavom. Ko je gospodična po vratolomni vožnji prek vršiškega prelaza varno zvozila vseh petdeset ovinkov in se ustavila pred hiško, je iz avta prinesla tudi košaro. A jo je tako nerodno odložila na kamnita tla, da se je prevrnila. Živalica je spretno izkoristila priložnost in jo urno ucvrla na svobodo, vendar je bilo pitbulkino oko še hitrejše.

"Hej, hov hov, od kod pa ti? In kdo sploh si?" ga je ogovorila.

"Močerad Močo sem, močerad Močo. Lepo te prosim, nikar se me ne dotakni, kajti sicer te bom kar takoj zastrupil. Znano bi se zgoditi, da bi celo umrla od mojega strupa, zato brž odmakni svoj radovedni gobec," ji je svareče odvrnil.

Dixie ga je pohlevno ubogala in se kar z vsem telesom odmaknila za cel meter.

"Le zakaj bi me zastrupil, saj ti nič hudega nočem?" se je ob tem začudila.

"Saj bi te čisto nehote, veš. Po vsem telesu imam strupene žleze, ki se kar same sprožijo, da se z njimi ubranim sovražnikov," ji je razložil in dodal, da je sicer res čisto navaden pisani močerad, vendar je njegova družina, ki strašansko obožuje vlažna tla, dež in močo, slavna rod-bina Salamandra. Prostodušno je priznal, da je kot slepi potnik nehote vstopil v košaro na Zelencih in da zdaj nima niti najmanjšega pojma, kje se je znašel.

"Aha, taka je ta reč! Zato te še nikoli nisem videla plaziti se tod. No, zdaj si v Zadnji dolini pod Triglavom, v sami slavni Pravljicariji, o kateri bo kmalu izšla že druga knjiga. Ampak vseeno pazi, da te ne opazi moja gospodična. Ker ona nima nobenega posluha za tako nenavadne živali, kot si ti! Gotovo bi jo močno razburil, zato ti svetujem, da se čim prej odpraviš nazaj na svojo Gorenjsko. Hov, hov, hov," mu je psička zalajala in z repom hudomušno pomahala v pozdrav. "No, ta je pa dobra! Zdaj sem spet sam in še na neznanem terenu povrhu. Saj sploh ne poznam poti na Gorenjsko," je razmišljal že nekoliko utrujeni in tudi prestrašeni močerad. Za polno mero so poskrbela suha tla, zato se je le s težavo premikal naprej.

Pod deževnim nebom čisto sam

"Uf, kako me zemlja bode v prste. Najbolje, da se čim prej zavlečem pod vlažno gozdno listje in se potuhnem do prvega dežja. Do takrat se mi bo pa tudi kaj pametnega posvetilo in bom menda ja našel pravo pot domov," se je opogumljal Močo. Z zadnjimi močmi se je povzpел v goščavo nad hiško, si poiskal zavetišče in sladko zaspal pod razpadajočim, vlažnim listjem.

"Tk, tk, tk, tk," so že naslednji večer potrkale težke dežne kaplje po listju nad njim in ga prebudile iz sna. Pretegnil se je, dvignil rjav javorjev list z očesa, pomežiknil in pogledal navzgor. "Tk," je kapnila težka dežna kaplja naravnost v njegovo oko.

"Au, to boli," se je hudoval močerad in pomenčal oko.

Dežna kaplja mu ni nič odgovorila, njene kolegice pa so še naprej deževale in namočile ves gozd. Njega pa je začejalo zebsti pod mokro odejo, zato se je kar hitro skobacal ven in se razgledal naokoli. Nad njim mokre krošnje umitih dreves in nebo, zavito v težke oblake, pod njim pa božansko razmočena gozdna prst.

"Juhu, juhu! Pa je tu, končno je vse mokro in jaz bom lahko poiskal pot domov!" je navdušeno zavpil na ves glas in hitel skozi gozd.

Kaplje so na tleh ustvarjale luže, te pa so močerada še posebno zabavale. Skakal je po njih, se povaljal v sveži deževnici in vriskal od veselja. Na parobku pa se je moral odločiti: v desno, na levo ali strmo navzgor? Vedel je le, da mora priti nazaj k svojemu jezeru sredi planin, zato je bistro sklepal, da bo najbolje, če jo ubere navzgor. Z vrha bo prav gotovo zagledal smaragdno jezero in potem bo našel tudi pravo stezo.

A ne za dolgo

"Jaz pa pojdem na Gorenjsko, jaz pa pojdem na Gorenjsko, gor na Oberštajersko," se je s petjem kratkočasil med plazenjem in večkrat oprezal, ali se bo tudi njemu – tako kot v pesmici – prikazala drobna ptičica in mu s svojim kljunčkom pokazala pot.

"Hej, hej, hej, stop. Ustavi svoje konjeee ..."

Močo se je kar zdrzil od presenečenja in se bliskovito ozrl. Tik za njim je stalo njemu neverjetno podobno bitje. Sicer majčkeno manjše rasti, a enakega telesa in okončin, z enako živimi očmi in z enako vranje črno, gladko kožo. Samo živo rumena znamenja so manjkala, sicer bi Močo pomislil, da je srečal samega sebe.

Začudil se je: "Kje pa si izgubil lise?"

"Ha ha ha. Le kako bi jih lahko izgubil, če pa jih nikoli nisem imel, ha ha ha. Saj nisem navadni močerad kot ti, ampak planinski, da veš! In mi, planinci, smo manjši, bolj okretni, pa tudi bolj vzdržljivi, predvsem pa samo črne barve. Le zakaj bi se krasili z rumenimi lisami, če pa jih ne potrebujemo, saj nimamo sovražnikov kot vi," se je črnih hvalisal pred Močem.

"A, tako," je ta suho odvrnil.

"Točno tako, ja. Kaj pa ti delaš v naših krajih? Si prišel na obisk?"

"Mhm ... No ja ... Pravzaprav ... Hja no ... Mogoče sem pa res nameraval nekoga obiskati."

"Nikar ne nakladaj, saj mi je jasno, da si zašel. No daj, zaupaj mi, kaj se ti je pripetilo," je črni močerad tako zavrtal v pisanega sorodnika, da se mu je ta brž izpovedal. Vse čisto po resnici, kot da se je znašel v spovednici.

"Aha, radovednost je tudi tebi ponagajala, ha ha. Veš, jaz bi pa skoraj utonil v marmeladi."

"V marmeladi?"

"Ja! Tista gospodična v Zadnji dolini pod Triglavom je kuhala marmelado iz gozdnih jagod, ko sem ravno koračil mimo njene hiške. Vrata so bila odprta, in ker se nisem mogel upreti božanskim vonjavam, sem kar nepovabljen vstopil. Na mizi sem zagledal ducat steklenih kozarcev, do vrha polnih vonjav, ki so me

Močerad Močo se je kar zdrzil od presenečenja. Zagledal je namreč njemu neverjetno podobno bitje. Sicer majčkeno manjše rasti, a enakega telesa in okončin, z enako živimi očmi in z enako vranje črno, gladko kožo. Samo živo rumena znamenja so manjkala, sicer bi Močo pomislil, da je srečal samega sebe.

Ilustracija: Jernej Kovač Myint

zvabile v prostor, in podvzval sem se na enega od njih. K sreči je bil kozarec tako vroč, da sem takoj odskočil, sicer bi gotovo čofnil v isto vročo sladkarijo in konec bi bilo z menoj," je sočno razlagal črni močerad. Dramatično je razložil, da si je kljub temu močno opekel desno tačko in navrgel: "Veš, potem sem komaj, komaj odkrevsal do našega učenega zdravnika ježka Pleška. On mi je tačko namazal z ribjim mazilom in jo ovil s snažnim povojem. Potem pa me je še potolažil, da ne bo hudega, ker smo močeradi sila trpežni. In res se je tačka zelo hitro zacelila. In ja, še to mi je povedal, da tudi če bi mi tačka slučajno odpadla, bi mi zrasla nova. Tako kot rep, ki sem ga že dvakrat zamenjal."

"Uf, mene pa skrbi, kako bom našel pot domov," je tiho spregovoril Močo.

Ker je bil zgovorni močerad tistega večera prost, saj je njegova ljuba žena Rada praznovala s prijateljicami, se je kar takoj odločil, da bo – kot se za domačina spodobi, osebno pospremil Moča do prelaza Luknja.

"Od tam se boš le še spustil navzdol, in če se boš podvzval, boš v enem dnevu spet doma," mu je še dejal.

In sta šla. Navadni in planinski močerad sta družno hlačala skozi Pravljičarijo in se slednjič ustavila na kamnitem mostu, ki je še vedno trdno stal, čeprav so ga vojaki zgradili že pred več kot sto leti.

Na sredini sta se ustavila in se razgledala naokoli. Čeprav je vladala trda tema na tleh in nebu, ki ga zaradi oblačnosti ni razsvetljevala niti ena sama samcata zvezda, sta močerada s svojimi pronicljivimi očmi brez težav opazovala planinski svet. Na njuni levi je nad meliščem počival prelaz Luknja, na desni se je vila serpentina sta pot proti Dolu, naravnost pred njima pa se je bohotala pot proti Doliču. Nekaj trenutkov sta uživala v nočnem miru in spokojnosti, potem pa se zlagoma podvzvala naprej proti Luknji. ●